

Ser d'un centímetre

Jesús Torres Sanz.
Premi Arnau de Palomar de Narrativa 2004 [categoria juvenil]

Il·lustració: Irene Gavalda Serra

No us imaginaríeu mai com pot arribar a ser de perillós i de fabulós ésser d'un centímetre d'alçària. Per això us vull explicar que magres i que divertides les vaig passar quan estava sotmès a un malefici de ser, aproximadament, d'un centímetre d'alçària. Me'l va fer una bruixa del bosc a qui li havia empipat les gallines. Però això no ve al cas. El primer gran pas va ser arribar a casa sa i estalvi. El malefici el vaig patir quan ja em trobava prop de casa meva. Havia d'anar amb compte amb la gent que passava pel carrer, els gossos, els gats... Quan vaig arribar a casa el gran entrebanc va ser plantar-me davant de la porta i trucar al timbre. Vaig estar rumiant una estona. Per pujar una escala estava uns cinc minuts, però era molt d'esforç. Al final se'm va acudir la solució, cridaria a ma mare. No m'ho vaig pensar dues vegades i vaig cridar:

—Mare! Mare! Maria dels Àngels! Sóc el Jordi! Sóc aquí!

La mare va obrir la porta, va guaitar i no va veure ningú. Jo vaig tornar a cridar:

—Aquí! A la primera escala! Sóc molt petit, com una formiga!

—Jordi! Per l'amor de Déu! Què t'ha passat?! —va contestar ella—.

—Tu puja'm mare, que ja t'ho explicaré.

Em va pujar a casa i em va fer explicar-li el que havia passat. Jo l'hi ho vaig explicar i ella em va dir que havíem de demanar perdó a la bruixa l'endemà al matí. Jo hi vaig afegir:

—I l'escola? —uns segons més tard em vaig penedir d'haver pronunciat aquestes paraules—.

—En aquestes condicions no crec que hi puguis anar, a l'escola. No pots ni aixecar un llumí. Com vols aixecar un bolígraf?

—Això ho dius tu! Tinc la mateixa força d'abans d'empetitir-me —la mare va fer cara de no creure-s'ho—. Porta un estoig i ja ho veuràs!

Ella me'n duqué un i li ho vaig demostrar. Es quedà bocabadada. Jo em vaig fer el

forçut. Vaig sopar un tros diminut d'enciam i una mica de salsa de tomàquet amb l'octava part d'una patata fregida. Això deia ma mare, però per mi era un sopar considerable. Després me'n vaig anar al llit. Era immens!

Podia jugar-hi un partit de futbol, sempre que fos amb gent de la meua mida, en el meu propi llit! L'endemà al matí vàrem anar a ca la bruixa per demanar-li perdó. Quan li vaig haver demanat perdó em va dir:

—Perdó concedit. Però el malefici durarà uns quants dies perquè escarmentis. Je! Je! Je! —va somriure amargament—. Ja veuràs com no molestes mai més cap gallina!

La mare amb cara estupefacta va dir-me que no molestés mai més cap bruixa.

La veritat és que, en aquell temps, jo era bastant trapella. Al col·legi sempre estava fent malifetes, tot i treure bones notes. Des de llavors he estat el nen més bon jan de tota l'escola. La mare em va portar a casa. Al cap d'una estona d'estar mandrejjant va arribar el Xavi —el meu millor amic— que venia a portar-me els deures. La mare li va dir:

—No és que estigui malalt. La cosa és molt pitjor... ja ho veuràs!

Tan sols entrar el Xavi va exclamar: —Maria dels Àngels!!! El Jordi no hi és!!!

—I tant que hi sóc! —vaig contestar—. Ara sóc dalt de l'escriptori. Sóc relativament molt petit!

—Però Jordi, què t'ha passat?!?! Com, com, com... —va balbucejar— com pot ser?

—Saps que el professor sempre em deia: "Jordi, un dia faràs una malifeta tan grossa que et caurà el pèl!" Doncs no és que m'ha-gi caigut, però s'ha fet petit.

Després li vaig explicar la història de la bruixa. Ell es va quedar perplex. Em va donar els deures i va marxar. Jo en aquells moments tenia massa coses al cap. La mare ja havia parlat amb la senyoreta Fina i li ho havia explicat tot. L'avisà que no s'espantés quan jo hi anés.

Em trobava davant molts dilemes.

Primer, jo sempre anava a l'escola amb bicicleta perquè estava relativament lluny. Segon, com faria els deures a la llibreta de sempre? Hauria de córrer pel paper i em resultaria massa difícil i cansat. Vaig estar cavil·lant una estona. La meva primera idea va ser fabricar-me una bicicleta, però la vaig abandonar. No tenia ni les peces necessàries ni les eines. I, a més, en aquell estat no podia fer res. I si li demanava ajuda al meu germà gran Joan no serviria de res —era un poca-traça estúpid—. Llavors, se'm va acudir! Que ruc que havia estat de no pensar-hi abans! Les estúpides col·leccions de miniatures del Joan per una vegada a la vida podrien resultar útils! Després vaig cridar:

—Joan! Porta les teves inútils col·leccions de bicicletes!

Vaig poder triar la que més m'esqueia. Tenien el mateix mecanisme que una bicicleta de mida convencional i funcionaven a la perfecció.

El següent dia ja vaig poder anar a l'escola. Tots els companys em preguntaven: "Què t'ha passat? Com t'ho has fet?" El típic que et pregunten en aquests casos. Mentre esperàvem el professor de gimnàstica, el Marc va fer un avió de paper. Jo li vaig dir:

—Què fas?

Ell va somriure. Tot pujant-me a l'avió de paper em va llançar. L'enlairament va ser fascinant. L'aire em fregava el cabell. Em sentia com un ocell. Vaig passar prop dels pòsters de naturals i dels de mamífers. La fotografia del tigre a aquella distància era impressionant. Em va fer por i tot.

Després d'aquella experiència vaig estar fent essés una bona estona. Els companys cridaven: "Oh! Vola!" I vaig caure en picat contra la pissarra. Vaig caure des d'una alçària de dos metres. La patacada va ser impressionant. Quan vaig recuperar l'estabilitat vaig veure un ratolí que se m'acostava i m'olorava. Jo em vaig tirar enrere. El ratolí em va seguir. Vaig arrencar a córrer. Ell seguia ensenyant-me les dents. Vaig córrer com mai en direcció a l'estoig de la Mireia que estava a l'altra punta. El ratolí em va començar a guanyar terreny i quan estava a punt d'atrapar-me vaig saltar dins de l'estoig i vaig tancar la cremallera. Però el ratolí va començar a foradar l'estoig de roba. Vaig haver d'idear un pla ràpid. Vaig submergir-me en la muntanya de bolígrafs que hi havia per allí. En vaig agafar un de ferro. Després de sortir per la cremallera de darrere vaig saltar a fora i li vaig estampar el bolígraf de ferro enmig del crani. El ratolí es va quedar K.O. Jo em vaig posar damunt seu, tot fent posat de triomfador. Llavors va arribar el professor Emili —el de gimnàstica— i em va dir:

—Ésser d'un centímetre no et permet fer el pallasso, Jordi! Ni essent d'un centímetre has canviat d'actitud!

Tothom va riure i jo em vaig posar vermell com un tomàquet. Després de la malifeta de la bruixa m'havia de comportar millor. Aquell dia de gimnàstica tocava futbol i a mi em van deixar ser només l'àrbitre. Llavors em vaig empipar. Vaig xutar la pilota amb molta força i vaig fer un gol. L'Emili s'ho va pensar millor i va dir:

—Val, d'acord. Pots jugar, però només tocant-la poc i sense ser porter. Vigileu de no trepitjar-lo —tothom va riure— de veritat!

Vaig resultar ser més bo que quan tenia l'estatura normal ja que era escorredís i molt ràpid. Vaig marcar deu gols i em vaig convertir en l'heroi del partit. Va ser un dia fantàstic.

A la nit em vaig posar a la banyera. Semblava una piscina gegant!

Mai m'havia agradat tant banyar-me. Els dinosaures de plàstic que tenia per entretenir-me eren fantàstics. Flotaven. Feia traveses per la banyera i, fins i tot, petites batalles. Aquella setmana em va marcar la vida perquè vaig començar a ser més bon nen i més estudiós que mai. Va ser fascinant, mai l'oblidaré. Em van passar una sèrie de successos fantàstics, com l'anècdota amb el gat de la Cinta —ma padrina—. Quan va venir a veure'm portava el gat perquè em fes companyia. De sobte em va mirar i se'm va llançar damunt. Jo em vaig desempallegar d'ell d'una manera fantàstica. Ma padrina s'imaginava que veia la pel·lícula d'*El Senyor dels anells* on uns intrèpids herois s'enfronten a bèsties inimaginables: trols, diables, ogres...

Després, el Fufú —aquest era el nom del gat— em va reconèixer i em va portar per tota la casa damunt del seu llom. La mare em va donar un vestidet de rei amb la seva corresponent corona i em va fer una fotografia. Semblava tot un monarca de l'antiguitat damunt d'una bèstia mitològica.

Aquells van ser uns dies fabulosos, dignes d'un llibre. Mai els oblidaré. De vegades penso que, si trobo una altra bruixa, empiparé les seves gallines perquè m'empeteixi. Tot i que ara sóc bon nen, recomano empipar les gallines de les bruixes força sovint perquè passareu uns dies fabulosos. Potser no us engrandeix mai més. Mai se sap. Però aneu amb compte! No us passeu de la ratlla fent entremaliadures! »

